

ЗІСКОЧИТИ З ПЕТЕЛЬ АБО ШТРИПЕРДА́

Олена Шевченко
+380509195187
zdu_otveta@ukr.net

Дійові особи:

Льоля - жінка років 36.

Натаха - подруга Льолі, років 36.

Боря - молодший за Льолю, років 27,
стильний, гарний.

Саньок - у поліцейській формі, віком
як Льоля і Натаха.

Ібрагімич - у поліцейській формі,
літній чоловік.

Зима - зіркова співачка.

Толік - мужик на мопеді.

СЦЕНА 1 в гаражі Борі

Гараж Борі. Відчинений. Всередині на дерев'яних ящиках, які перегорнуті, сплять Льоля і Натаха. На одному з ящиків стоять пластикові стаканчики, стара пластикова пляшка з вином, на дні якої залишився тільки жмих. Поруч лежить така ж пом'ята пластикова пляшка з водою. Льоля прокидається.

Льоля: Йок макарьок!

Льоля починає будити Натаху. Жінкам явно погано. Поміж іншим розминають руки, шию, спини.

Льоля: Вставай! Альо! Гараж!

Натаха: Та не трогай мене, сонце ще он не встало. А ти вже трусиш.

Натаха сідає, дивиться на телефон.

Льоля: Вставай, сіра моль! Неудачниця! Маса середньостатистична!

Натаха: Боже, яка рань! Тіки чотири тридцять! Льоля!

Льоля: Вже чотири тридцять! Вже не три, а два дня осталося!

Натаха: *(встає)* Гля, ще даже свет ні в кого не горить. Хіба шо Ілінішна, он, вже он не спить. *(Показує на будинок навпроти)* зара воду дадуть, буде красти у відро потроху.

Льоля: Тем більше! І тут ми не перві! В городі три вулиці, а ми даже проснуться первими не змогли! Дніще!

Натаха: Та шо ти вцепилася в ту Лерку!

Льоля: Не Лерка. А, на секундочку, Валері Зима.

Льоля дістає телефон, відкриває Інстаграм.

Натаха: Лерка. Кашлікова.

Льоля: *(з телефону)* Відома українська співачка, номінантка премії Людина року.

Натаха: Худа глазаста сучка, яка візде пролізе без мила. Вспокойся.

Льоля: *(дивиться в телефон)* Гля, фотка виложила! Ноги на чемодані. Вона вже у Франкфурті. Пересадка на другий самолёт. Кофе п'є. З пенкою! Піндóліна кудрява. Натаха! Вставай! Зима близько!

Натаха швидко підхоплюється і знову дивиться на свій телефон.

Натаха: Капець. Чотири тридцять. Це ж смена закончилась. Твій Боря з шахти щас прийде. Бистро пішли одсюда.

Льоля: Я нікуда не піду, пока не.. пока..

Натаха: Пока не шо?

Льоля: Не знаю. В школі у мене джинси появилися у первой. Я стала зустрічатся з Артуром первою, а не вона. Я виграла Міс Осінь 2001. А з концертами їзде вона. Пока не рішу, чим я лучче чем ця Валері, от шо!

Натаха: Так а чо у мене дома не порішать? Я не хочу опять од Борі слухать, шо я тебе спаіваю, шо я така хренова. А у мене - кофе поп'єм.

Льоля: Та в житні він такого тобі не казав!

Натаха: Вслух не казав, але дивиться так, шо імее в віду. Де тут у нього пакети? *(Із пакета з пакетами дістає акуратно складений пакет)* На пакет, складуй мусор, а я піду ворота закрию.

Натаха бере навісний замок, в якому стирчить ключ, і виходить із гаража. Натаха на першому плані. Натаха нахиляється, щоб підняти штир воріт, бачить, шо штир лежить на землі. Піднімає його. Дивиться на нього. Дивиться на одвірки гаража. Натаха підходить із штирем то до одного одвірка, то до іншого. І так кілька разів. В той самий час Льоля на другому плані складає пляшки та стакани в пакет і розмовляє по телефону.

Льоля: Привет, синок. Та нічого не случілось, мені просто надо узнать. В чому я крута? Шо мама класно робить? Та нічо не рано, мені срочно! Я не сама арбуз з'ідаю! Ми втрюх його їмо! По якій одной скібочке? Короче, спи.

Льоля виходить із гаража з пакетом сміття.

Льоля: Шо ти копаєшься? Закривай ворота.

Натаха: Я шось не пойму, де ворота.

Льоля дивиться на петлі гаража. Повертається до Натахи.

Льоля: А де? Де ворота?

Натаха: Та я шось тоже на пойму. Лудкі є. Ворот немає.

Льоля: Шо це таке? Тю. Куди ділися ворота? Шо за фігня?

Натаха: Я не знаю. Я ж не брала.

Льоля: Та вони ж тяжеленні. Куди.. як.. хто.. нащо?

Льоля заходить у гараж. Ставить пакет. Сідає.

Натаха: Шо ти робиш? Бистро пішли отсюда!

Льоля: А закрить?

Натаха: Ну, як ти бачиш, щас не получится.

Льоля: Ну може якось так... Чи може, отак якось... Ну да, не получится.

Натаха: Так! Пішли!

Льоля: Та а як я піду? Вещі ж покрадуть. Надо шось придумать. Шо я Борі скажу?

Натаха: Давай скажем, шо так і було. Ми прийшли, а воно так і було.

Льоля: Боря, ми прийшли, воно так і було, а ми спокійно сіли пробовать твое вино?

Натаха: Ну, получается, шо так.

Льоля: Нелогічно получается.

Натаха: Я щітаю, шо логічно буде встать і піти звідси. Бистро!

Льоля: Так тут все винесуть. Станок цей дорогущий. Гравірувальний. Я не могу піти.

Натаха: А я не могу остаться! Щас прийде твій Боря і опять скаже, шо це я вкрала! Боже! А тут і мої отпідатки пальців ще!

Натаха починає витирати замок і штир об свою одєжу. Потім знову бере їх до рук і пальцями витягує ворсинки своєї одєжі з замка й штиря.

Льоля: Красти? Ворота? Та кому воно вобщє надо!

Натаха: А де вони ділися? Обідилися і самі од тебе пішли, чи шо? Чи НЛО? Чуеш, чуеш, я знаю! То наверно Генка! Він тут постоянно лазить! І фоткався, і нахвалював ворота всігда. Ну оно то канєшно, красота така. Вони ж унікальні. Були.

Льоля: Та ладно.

Натаха: Та шо ладно! Борька мені, конечно, не дуже нравиться. Но руки в нього золоті. Тут согласна. Талант. *(Показує на відсутні ворота)*. Тут лебеді були. Боже, każde пьоришко вирісосував. Як живі. Тут сонце. Тут Мадонна. Тут рози. Да, я ж не путаю? Тут портрет твій. Ох і довго він шкрябав оце все.

Льоля: Гравірував.

Натаха: Произведеніє іскуства, а не ворота.

Льоля: Гравіровка. По железу.

Натаха: Та хто угодно міг украсти. Но наверно, сто процентів Генка.

Льоля: Нашо? Он його гараж. І він вкрав шоби шо? Подумав, поставлю собі, нікто не догадається? Чи шо?

СЦЕНА 2

До гаража під'їжджає мопед. За кермом літній чолов'яга, якому більше личить ім'я Боря. Позаду молодий хлопець. Це Боря. Він дивиться на одвірки. Підходить до Льолі, цілує її. Потім знову дивитися на одвірки. Потім на Натаху. На замок і штир у її руках. Натаха заходить за Льолю.

Боря: Драстуйте, Наталля.

Натаха: *(виглядає із-за Льолі)* Я тут ні при чому, Боріс.

Льоля: Боря, не дивись так. Я не знаю, що сталося. Ми вчора просто випили вина.

Натаха: *(виглядає із-за Льолі)* Чуть-чуть! За Дрюнечку!

Боря: Я поняв. Ви в порядку?

Натаха: *(виглядає із-за Льолі)* Да.

Боря: *(дивиться на Льолю, чекає на її відповідь)*.

Льоля: Та вроді да.

Боря: Добре.

Боря знімає білу пайту, обережно складає, віддає Льолі, заходе до гаража, збирає в сумку деякі інструменти.

Льоля: Андрій вчора отписався, що нормально доїхав.

Натаха: *(виглядає із-за Льолі)* Заселився! Сам в комнаті!

Льоля: Сьогодні зустрітяться з батьком. Ну з Олегом. Погуляють.

Натаха: *(виглядає із-за Льолі)* Суші підуть їсти!

Льоля: Олег йому телефон сказав купить, за те що сам поступив.

Натаха: *(виглядає із-за Льолі)* Айфон!

Боря: Добре.

Льоля: Ну ми з Наташей випили трохи, що всьо хорошо.

Натаха: *(виглядає із-за Льолі)* Посміялися, що ви тепер можете чіпси їсти і не ховатися.

Льоля: Проснулись, а тут таке от.

Боря: Я поняв. Все хорошо. Буває.

Натаха: *(виходе із-за Льолі)* Шо буває? Перший раз вобеще-то бачу, щоб ворота вкрали! Це нормальне таке собитіє, между прочим!

Боря: Ну вкрали і вкрали. Наталля, не переживайте ви так. Не ви ж вкрали?

Натаха: Та ти гля! Так і знала. Нет, канешно!

Боря: От і добре. Ви шось робили? В поліцію дзвонили?

Льоля: Ми шось робили. Но в поліцію не дзвонили.

Натаха: І не надо.

Боря: І чого це?

Натаха: Ну а хто у нас в городі поліція? Один пенсіонер, а другий... нічим не лучче!

Боря: *(стримано)* Я поняв. Я сам подзвоню.

Льоля: *(дивиться на сумку)* Боря, куда це ти собрався?

Боря: Я скоро буду. Зараз Толіку поможу і вернуся.

Боря витирає руки об ганчірку, виходить із гаража з сумкою, сідає, вони з Толіком їдуть.

СЦЕНА 3

Жінки дивляться в сторону мопеда.

Натаха: Действительно. Чого ми вобще переживали. Боря ж тебе любить шо капець. Шо він тобі нові ворота не зробить? Зробить аж бігом!

Льоля: Лучче не надо.

Заходять до гаража. Льоля обережно тримає пайту, пальцями пробує, де чисто, й кладе її туди. Жінки дістають із пакета ті самі стаканчики, починають знову потроху пити вино. Одкупорюють банку з грушами.

Натаха: Ой, не скромнічай.

Льоля: Та правда. Як бачила ці ворота, мені аж йокало. Моя пика там ні до чого. Де Мадонна, а де я. Хто я така? Ніхто. Мені скока лет? Тридцять шість уже, а я ніхто. Мене нема за шо на воротах рисувать. Я недостойна. Я каждый божий день бау ці ворота і каждый день думаю про це. Там лице Зими більше би... Бля! Зима! Давай думать! Вона, на pewno, вже в Києві приземлилася! Я і рада, еслі чесно, шо їх вкрасили. Бісять вони мене. Я б і сама їх зняла! Добре, шо Лерка не побачить.

Натаха: А як би ти їх зняла? Вони ж тяжеленні.

Льоля: Домкратом.

Натаха: Яким?

Льоля: Оцим.

Натаха і Льоля довго дивляться одна на одну.

Льоля: Та не! Це не я! Як би я їх зняла?

Натаха: Домкратом. Отим. Як він работає?

Льоля: Ну там надо підставити і крутити от так. І він піднімає. Та я не могла!

Натаха: Конешно, не могла. А петлі як одкрутити од лудок?

Льоля: Нічо там не надо крутити. Там приварна петля з підшипником. Тут дві петлі до лудки приварені, і там до ворот приварені, а ворота зверху отак начіпірюються і всьо. А може, і могла б.

Натаха: Ще і як могла б! Я бурсу на сварщика-електрика закончила, чи шо?

Натаха підходить до домкрата. Нахиляється та намагається прилаштуватися до нього так, щоб вийшло покрутити.

Льоля: Я случайно. Я ж поступила, щоб чаще бачити Ромку.

Натаха: А вийшла замуж за Олега.

Льоля: Ну а шо. Буває. Така жизнь.

Натаха скрикує від болю. Хутко розпрямляється.

Натаха: А! Капець! Як раз отут і болить. Спина, плечі. І як раз отут натерто на руках.

Льоля повторює рухи за Натахою. Але без болю.

Льоля: Странно. А в мене нічого не болить.

Льоля намагається прилаштуватися до домкрата. Знаходить позу, в якій може крутити і теж скрикує від болю.

Льоля: Боже, зачем воно мені надо було?

Натаха: Ти мені лучче скажи, куда ми діли ці кляті ворота?

Льоля бере телефон, дзвонить. Тим часом виходить із гаража, дивиться по сторонам, дивиться ввєрх, вниз.

Льоля: Я не знаю.

Натаха: Все ти знаєш! Як би ти їх тащила?

Льоля: Не знаю.

Натаха: Все ти знаєш! Думає!

Льоля думає.

Льоля: Правда, не знаю. (В телефон) Ало. Боря. Це я. Не в смислі, шо я дзвоню, а в смислі.. Ти вже ментам звонив? Не надо звонить. Це я. Я украла наші ворота.

Льоля кладе слухавку.

СЦЕНА 4

Льоля і Натаха біля гаража дивляться, як підходить Боря.

Льоля: *(Пошепки)* Щас я бистро йому все об'ясню і підем.

Натаха: *(Пошепки)* Кудда?

Льоля: А ми кудда собирались? Пить кофе, зустрічать Зиму.

Підходить Боря. Всі мовчать. Натаха чекає Льолю. Боря чекає на пояснення. Льоля шукає слова.

Натаха: Ну я пішла. Мене дома ждуть.

Боря: А шо це ви, Наталія, свого кота в множині називаєте?

Натаха не знаходить слів, щоб відповісти, топає на Борю, уходить. Боря дивиться на Льолю. Льоля збирається з силами. Розповісти треба багато, вона не знає, звідки почати.

Льоля: Боря! Понімаєш... тоєсть, моє лице... тоєсть, скоро Зима... тоєсть, мені надо определиться...

Боря: *(мовчить)*.

Льоля: Боря, шо я класно роблю? За шо можно мною восхіщаттсья?

Боря: Ти мусор гарно сортуєш.

Льоля: Шо?

Боря: Ну мені всеодно, а ти бумагу отдельно, пляшки...

Льоля: Короче, Боря! Я тебе бросаю!

Боря: Шо-шо?

Льоля: Я від тебе ухожу.

Боря: До кого?

Льоля: Не до кого, а від тебе.

Боря: Ти впевнена? Ти точно рішила?

Льоля: Ой, всьо!

Льоля повертається й біжить за Натахою.

Льоля: Натахааа! Підожди!

Боря дивиться, як жінки уходять. Хочє піти за ними. Згадує, що гараж залишиться відкритим. Повертається. Дивиться на одвірки. Дивиться на петлі. Зітхає. Сідає в гаражі на ящик.

Боря: Шо я поганого сказав?

СЦЕНА 5 у Натахи на кухні

Натаха вдягнена в красиву сукню, дефілює по кухні. Льоля оцінює. Льоля вже в гарній сукні. Жінки їдять пельмені, п'ють вино із скляних стаканів.

Льоля: Дуже гарно. Но шось не те. Чогось не хватає. Ми якісь в них... ну обичні, розумієш? Красиві, но обичні.

Натаха: Так а які ми должні бути?

Льоля: Ну. Якісь необичні. Шоб виділялися. Такі, знаєш, особенні. Ну такі - вау! Такі - ух! Такі - йооошкін дрин! Такі творческі, знаєш, такі, богемні.

Натаха уходить. Льоля дивиться на пельмень.

Льоля: Ми ж по-любому пересічемоя з Зимою. Тут город як спічечний коробок, блін. Як, блін, хуй комаріка! Надо шоб вона сразу поняла, шо ми тоже не пришей кобилі хвост!

Приходить Натаха із страусіним пером у волоссі.

Натаха: Так? Як богемна?

Льоля: Да!

Натаха: Як кончена.

Льоля: Як творческа!

Натаха: А якщо я в піжамі в магазин іду, то я тоже творческа?

Льоля: Ну... да.

Натаха: Тоєсть, наш месний Вова Тайсон - творческій?

Льоля: Та не. Він - йобнутий. Він же баті ухо одкусив.

Натаха: А в чому тоді разлиця?

Льоля: Не знаю. Наверно, шоб бути творческіми і богемними надо робить щось творческе і богемне.

Натаха: Так давай робить.

Льоля: А шо іменно?

Натаха: *(крутить у руках перо)* Писать? Вірші якісь? Я не вмю. Рисувать? Я тоже не люблю.

Льоля: Я тоже. Можна ще співать. Співать я люблю! Не вмю, но дуже люблю.

Натаха: Знаєш лі ти...

Льоля: *(підхоплює)* вдоль ночних дорог шла босіком не жалєя ног...

Натаха сміється, бере телефон, починає знімати Льолю. Льоля припиняє співати, дивиться на Натаху.

Льоля: Точно! Давай шось знімать і в ютуб викладувать! Або в Інстаграм. Або куда там ще викладують.

Натаха: Давай! Будем блогерами!

Льоля: Це ж просто!

Натаха включає камеру, ставить телефон. Льоля одразу наче залякла. Натаха відходить до Льолі. Дивиться в камеру й теж починає рухатися наче дерев'яна.

Льоля: Привет, дорогіє підписчікі. З вами Льоля і Натаха.

Натаха: Ви часто нас спрашуете...

Льоля: І от ми рішили отвітить на всі ваші вопроси.

Натаха: Да. В следующем выпуску!

Мовчать. Натаха біжить виключає камеру.

Льоля: Ну для першого разу достаточно.

Натаха: Давай подивимся.

Дивляться відео.

Льоля: Жесть. Удаляй.

Натаха: Та то просто знизу знято.

Льоля: Натах, ну я ж не таке одоробло! Чого я тут так вигляжу? Я ж внутрі утончюнна, нежна, хрупка девушка. А тут який-то квадрат в платті. Голос - як з унітаза. (пародія на себе) "Дорогіє підписчікі".

Натаха: Та нормальна ти тут. А от пельмені не дуже богемні в кадрі.

Льоля: А вообще, хіба богемі обязательно треба шось робить? Вони ж тіки їдять, п'ють, гуляють, курять.

Натаха: Тоді і ми з тобою богема - десять утра, а ми п'єм.

Льоля: Потому шо шахта зараз солі мало отгружає. Потому нарядів немає на фасовці. Потому ми работаем сутки через троє. Потому і п'єм. Ну і то - ми ж обично потроху.

Натаха: Та даже з цього ракурсу - яка ми с тобою богема? Ти хоч раз була в запої? Ну так шоб не просто випить, а в реальному запої?

Льоля: Не.

Натаха: Ну і я не. Наркотіки пробувала?

Льоля: Не.

Натаха: Вени собі різала?

Льоля: Не.

Натаха: П'яні дебоши устраювала? В ментовку тебе забирали? В обіз'яннік закривали на всю ніч?

Льоля зітхає.

Натаха: А хочь шось робила таке, щоб тебе потом узнавали? Хочь би в городі нашому, де три улиці, щоб узнавали?

Мовчки п'ють. Дивляться одна на одну.

Льоля: Так а може...

Натаха: Може і може.

Дивляться одна на одну.

Льоля: В запой?

Натаха: В запой!

Натаха наливає вина по самий край стаканів. Намагаються пити залпом.

Льоля: Фу. Я шось вже не могу.

Натаха: Аж назад лізе. Мені тем более післязавтра на смену виходить.

Льоля: Ну давай тогда по тому списку, шо ти накидала. Шо там дальше?

Натаха: Наркотіки.

Льоля: Да. Давай.

Натаха: Давай.

Льоля: А які?

Натаха: Ну богемні якісь нада. Кокаїн.

Сидять. Дивляться одна на одну.

Льоля: Так а шо нада делать?

Натаха: Ну. Обично звонять тим, як їх... баригам. Ну ділерам.

Льоля: А ми кому будем звонить?

Натаха: Понятно. Наркотіки тоже отпадають. Шо тада? Вени будем різати?

Льоля: Ну давай.

Натаха приносить ножи, прикладають собі до зап'ястя.

Натаха: Слушай. Ну, ми ж не так, щоб насмерть?

Льоля: Та не. Так щоб у нас тіпа якась драма в житті була.

Знову прикладають ножі.

Натаха: Шрами ж остануться. Навсігда. Якось воно не красиво буде потом. Шрами ці.

Льоля: Да. Фу. Неестетично.

Натаха: Шось не дуже мені заходить.

Льоля: Я тоже думаю, що це не моє. Давай шось масштабне. Мітінг! Давай організуем цілий мітінг!

Натаха: Крутяк! Хотя.. А якщо нас побачать?

Льоля: Ну мітінг для того і робиться, щоб побачили і почули.

Натаха: Ну давай. А за кого будем стоять?

Льоля: Давай проти стоять! Ну наприклад, не знаю, проти, не знаю, поганих дорог?

Натаха: Оце ти замахнулась! Це ж шось нереальне, шось вічне. Як можна проти них стоять?

Льоля: Ну ми ж не будем стоять, щоб шось вистоять. Ми будем стоять щоб просто постоять.

Натаха: Нормально! А де це надо стоять? Возле мерії?

Льоля: Вони, по-моему, сьогодні вихідні. Давай біля ментовки. Ну, поліції.

Натаха: Хорошо. Це хорошо. Тіки при чому поліція к дорогам?

Льоля: Ну давай за шось друге. Шось непонятне таке. Чого вообще не существує.

Натаха: Отлічна мисль.

СЦЕНА 6 в поліцейській ділянці

Льоля і Натаха стоять біля поліцейської ділянки з чотирма аркушами А4. Якщо їх скласти один до одного, то можна прочитати напис "За справедливість". Спочатку стоять мовчки, потім складають аркуші, щоб напис читався. Продовжують стояти з піднятими аркушами мовчки. Двері поліцейської ділянки відчиняються. Виходить чоловік приблизно їх віку. Жінки швидко ховають аркуші.

Льоля: О, привіт, Саньок!

Саньок: (віповідає Льолі, а дивиться на Натаху) Привіт.

Натаха: Драстуйте (дивиться куди завгодно аби не на Санька).

Льоля: А ти уже уходиш?

Саньок: (віповідає Льолі, а дивиться на Натаху) Да. Федір Ібрагімович заступив.

Льоля: Ясно. Ну давай.

Саньок: Давай. (Дивиться на Натаху).

Натаха: (мовчить).

Саньок уходить. Натаха дивиться йому в спину.

Льоля: Вспокойся.

Натаха: Я вже шість років як успокоїлась.

Льоля: Який-то тухлий у нас мітінг.

Натаха: Ну тоді давай дебош... Дебош!

Льоля: Круто! Дебош! Щоб нас в обіз'ячник посадили!

Натаха: А як робиться дебош?

Льоля: Треба дратися.

Натаха: Ми с тобою?

Льоля: Лучче ми з ким-то. Щоб настоящий махач. Щоб масштабно так. Зрелішно.

Натаха: Давай. А що конкретно мені щас робить надо?

Льоля: Не знаю. Можна шось розбить.

Натаха: Он, окно в поліцію.

Льоля: Ну не знаю. Може, для начала начнем шось кричать і воно саме якось піде?

Натаха: Давай шось погане про ментов. Ну щоб наверняка нас в обіз'ячник посадили.

Починають стукати ногами, шуміти, робко й негромко викрикувати: менти, гади, сволочі, ми протестуем, все куплено. Відчиняються двері. Виглядає Федір Ібрагімович.

ФІ: Заїбали! Шо, блядь, нахуй тут проїсходить?

Льоля: (здивовано) Та як ви можете! Вам не стидно, Федір Ібрагімич? Ви ж літня людина! Представник порядку! Ви повинні бити примером! Героєм!

Натаха: Як так? Це ми повинні материться, а ви – нас забрать в участок за порушення общественного порядка.

ФІ: Єбануті баби.

Федір Ібрагімович зачиняє двері. Зачиняє на ключ із середини.

Натаха: І шо тепер робить?

Льоля: Давай ти позвониш Саньку.

Натаха мовчить.

Льоля: Ну він не тіки твій бивший. Він ще і наш общій бивший. Однокласник. Шо він своїх не виручитьь.

Льоля мовчить. Натаха мовчить. Льоля дзвонить.

Льоля: Ще раз привіт, Саньок. Слухай, таке діло, як би тобі сказати. Ти можеш попросити Ібрагімича, щоб він нас посадив в обіз'яник. Ненадовго. Сьогодні. Ну шас прям. Очень нада.

Льоля слухає, дивиться на Натаху й трохи відходить. Кладе слухавку. Повертається.

Льоля: Він слово в слово солідарен со своїм колегою.

Натаха: Сказав, шо ми їбануті баби?

Льоля: Да. Но сказав, шо дасть розпорядження. Він тепер із них двоїх тут начальник.

Натаха: Маладець який.

Льоля: Може, простиш його? Він же ж не хотів.

Натаха: Не хотів, но поставив мій телефон на прослушку?

Льоля: Ну обідить тебе не хотів.

Відчиняються двері поліції. Федір Ібрагімович здивований.

ФІ: Я шось не поняв. Шо мені, блядь, зробить нада?

Натаха: Посадить нас.

Льоля: І можна трохи побить. Дубінкою.

ФІ: (собі) От уже кончені! (Жінкам) Дами, добро пожалувать.

СЦЕНА 7 за ґратами

Натаха і Льоля стрибають за ґратами як скажені, трясуть їх, лізуть по ним вгору, вигукують: відпусти, несправедливо, менти, гади, сволочі, ми протестуем, все куплено, ааа, ууу, і т.п. Потроху втомлюються, сідають на лавку. Важко дихають. Дивляться навкруги.

Натаха: Оце пошуміли. Круто.

Льоля: Надо чаще так вириватись на свободу.

Натаха: Да. Чистий кайф.

Льоля: Тут так прикольно. Так атмосферно.

Натаха: Да. І спокійно так.

Льоля: Ти як себе чувствуєш?

Натаха: Ну я ж кажу, круто, кайфово, спокійно.

Льоля: Та не. Я про то шо, ти себе чувствуєш творческою богемою?

Натаха рухає плечима, пальцями, тілом ніби вперше.

Натаха: Може. Ну точно більш раскрепощонною чувствую. А ти?

Льоля: Да. Я тоже. Такі ж ощущенія.

Натаха: Кайф.

Льоля: Кайф.

Сидять. Мовчать.

Натаха: Ну шо, можна і домой уже?

Льоля: Давай..

Жінки кличуть Федіра Ібрагімовича. Він приходить.

Натаха: Федір Ібрагімич, спасібо! Ви дуже нас виручили. Можна вже отпускать.

ФІ: В смислі? По протоколу вам тут тепер п'ятнадцять сутток сидіти.

Льоля: Шо?!

ФІ: Шучу. Тіки трое зараз дають.

Натаха: Як трое? Я не можу. Мені на роботу післязавтра.

ФІ: Сожалею.

Федір Ібрагімович уходить

Натаха: Капець. І шо тепер робить? Шо робить? Одпустіть нас!

Льоля: Не надо істерить. Зато яка історія із життя буде! Ми точно будемо необичні!

Натаха: Та я лучче обичною побуду! Тут дубак шо капець. Федір Ібрагімич!

Льоля: Ну да. І капучіно не зробиш. А хочеться.

Натаха: А де туалет? Як тут спать? А зуби почистить? Ей, ау!

Заходить Федір Ібрагімович.

ФІ: Наташа! Альона! Не нада тут орать! До вас посітитель.

Заходить Боря.

Боря: (Льолі) Як ти тут? Я тобі поїсти приніс (Дивиться на Натаху) Вам обом.

ФІ: Передачки заборонені.

Боря: Ну пап, ну пожалуста! Я бистро!

ФІ: Та шо за хуйня проісходить! Бля! Ровно тридцять секунд даю!

Федір Ібрагімович уходить. Боря швидко дістає судочки з іжею та каву, стежить за часом дивиться на годинник на руці.

Боря: Саньок сказав, вам, Наталля, без молока. Оцей стакан.

Натаха: Спасибі.

Боря: Ну, я пішов. (Дивиться в бік Федіра Ібрагімовича) Судочки не забудьте забрать потім з собою.

Боря убігає. Жінки починають їсти.

Натаха: Так хай Боря попросить бать, щоб одпустив нас.

Льоля: Вобщє-то вони не общаються з тих пір, як Боря до нас із Дрюней переїхав. Нада опять звонить Саньку.

Натаха: Ну звони. Хай порішає.

Льоля: Тепер ти звони.

Натаха: А чьо я? Я не буду.

Льоля: І я не буду. А на роботу тобі післязавтра, а не мені.

Натаха робить очима "ой всьо", але дзвонить.

СЦЕНА 8 перед ґратами

Жінки стоять перед ґратами. Натаха тримає руки за спиною, в руках прозорі пакети із судочками. Федір Ібрагімович зачиняє на ключ ґрати й уходить.

ФІ: *(із-за куліс)* Подождіть, я зараз.

Натаха: *(Льолі)* Може, вязать.

Льоля: Шо вязать?

Натаха: Може, треба було вязать попробувать.

ФІ: *(із-за куліс)* Наїлися?

Натаха: Ну так. Під'їли.

Льоля: Спасибі вам.

Повертається Федір Ібрагімович. На ньому жіноча перука каре. Жіночий фартух із рюшами вдягнений зверху на форму поліцейського. В одній руці великий ніж, в іншій – пакет.

Льоля: Мать моя жєнщина!

ФІ: Так! Мовчать, ясно!

Натаха: *(налякана)* Федір Ібрагімич, ми забрали судочки!
(Повільно дістає з-за спини судочки, показує йому).

Фі: Я сказав мовчать! Сіли! Бистро!

Льоля і Натаха сідають на лавку.

ФІ: *(Дає одночасно Наталці ніж, Льолі пакет)* Потримайте.

Жінки налякані. Обережно беруть ніж, пакет. Федір Ібрагімович швидко ставить перед ними стіл. Забирає пакет і ніж. Дістає з пакета ковбасу. Проводить перед обличчями жінок.

ФІ: Пахне? Подобається? *(жінки мовчать)*. Я кого питаю? Чуєте запах чи не? *(жінки кивають)*.

Федір Ібрагімович дістає з пакета красиву дошку. Кладе на неї ковбасу. Відрізає шматок одним ударом. Швидко тоненько нарізає. Дістає огірок. Дуже швидко тоненько нарізає.

ФІ: Запахло весною? *(Жінки кивають головами)*.

ФІ: То – огурець.

Федір Ібрагімович дістає хліб, сир швидко робить бутерброди. Зверху урочисто прикрашає петрушкою.

ФІ: (підсовує жінкам) Їжте! (Надкушують) Нравиться? (кивають).
Отож!

Льоля: Дуже смачно!

Натаха: М-м-м-м!

ФІ: (із ножем в руках) Без майонезу, шмайонезу всякого. Просто правильно підібрані інгредієнти. Без гмо всякого, натуральні, со свого огороду! Ну, ковбасу, признаюся, конечно, купив. Но! Тут тоже є заковирки! Надо знать, в кого покупать. І - коли! Вам кажутся - обичний бутерброд. А - не обичний! Як може бути обичний, якщо, дивіться, я - пішов, ходив, вибирав. Вибрав! Купив, приготував. Стіки часу вложив, душу вложив!

Натаха: Ціла наука!

Льоля: Ціле іскусство!

ФІ: По-моему, якщо бутерброд зроблений гарно, то в ньому більше іскусства, чим в отому вашому іскусстві. Чувствуете, смак? Наче як з дитинства? Да? То - сир. З молока, пряженого.

Льоля: (доїдіє) Чувствуем. А ви нас не вб'єте?

ФІ: Дурна чі шо? Поїсте й пиздуйте, куда хочете!

Натаха: Федір Ібрагімович, дуже смачно! В жизні такого не їла!
Але нащо парік?

ФІ: Так надо. Ясно?

Натаха: Ясно.

Льоля: Мені не дуже ясно.

ФІ: (знімає перуку, фартух) Бо не мужське то діло - на кухні ковиряться.

Натаха: Тепер ясно.

Льоля: Но всьо равно не дуже.

ФІ: Просто, коли картопля прибрана, горód перекопаний, кури на зиму порубані, то - шо робити? Або од скукі вмерти. Або робити шось - для душі.

Льоля: Для чиєї?

ФІ: Для своєї, конечно.

Льоля: Ясно тепер. Ну ми пішли?

ФІ: Ви наїлися?

Натаха: Да! Да-да!

Льоля: Да-да! Спасибі!

ФІ: Та на здоров'я.

СЦЕНА 9 біля поліцейської ділянки

Вечоріє. Співають цвіркуни. Жінки стоять біля поліцейської ділянки. Дивляться в небо. У Натахі в руках судочки.

Льоля: А шо ти робиш для душі?

Натаха: Я так поняла, там схема трохи по-іншому працює. Він же сказав. Спочатку должно стать скучно до смерті. А потом захочеться зробити щось для душі. Надо провести слідчий експеримент. Шо ти робиш, коли тобі скучно до смерті?

Льоля: Тобі звоню. А ти?

Натаха: І я. Тобі звоню.

Льоля: Ну всьо. Тринда. Експеримент зайшов у тупік.

Натаха: Слушай. Може ми ті, як їх називають. Гомосексуалкі.

Льоля: Лезбухи?

Натаха: Да, прости Господі. Може, ми знайдем друг друга і успокоїмся?

Льоля: Ну можна поспробувать.

Натаха: Ну можна.

Льоля: Ти впевнена?

Натаха: По крайній мері, це дуже оригінально буде. Я про таких у нас в городі ще не чула.

Жінки витягують губи трубочкою. Через силу торкаються одна одну губами та завмирають.

Натаха: Наверно, не получится.

Льоля: Да. Немає іскри.

Натаха: Ага. Я шось тебе не хочу. Ну ти красива, конечно. Но.

Льоля: Перший раз в житті мені це так приємно чути!

Сміються. Мовчать. Співають цвіркуни. Десь поблизу починають ледь чутно лунати звуки сирени, постріли. Звук глухий, з приміщення.

Натаха: Стріляють, чи шо?

Льоля: А скіки врем'я?

Натаха: Десять.

Льоля: А. То значить дискотека почалася.

Звуки сирен та пострілів виявляються початком треку, звуки переходять у музику.

Натаха: Інтересно, щас тоже вокруг сумки танцюють.

Льоля: Оце ми дури! Це ж наш шанс! Як ми раньше не догадалися! Ми ж, ти помниш, як ми оджигали на танцях! Ми зараз туди прийдем і розірвем танцпол!

Натаха: Давай! Вклуч'я! Про нас тада точно весь гóрод узнає!

Льоля: Ти якось так груддю робила круто. Отак – хоба, хоба, хоба! В мене так не получалось.

Натаха: Отак?

СЦЕНА 10 на дискотеці

Грає сучасна музика. Натаха і Льоля намагаються повторювати за дівчатами танцювальні рухи. Шафл, тверк, foot shake і т.п. Їм це не дуже вдається.

Натаха йде до діджея. Щось йому каже. Той махає головою ні. Вона дістає гроші, дає йому. Він сміється. Вона ще дістає купюру. Він бере.

Починає грати пісня-хіт часів дев'яностих.

Натаха і Льоля танцюють от всієї души. Всі присутні поступово зупиняються і дивляться на них. Вони це помічають. Чіпляються поглядом одна за одну. Починають танцювати ще старанніше. Одноманітні рухи, але дуже напружені та старанні.

В якийсь момент не витримують й вибігають на вулицю.

СЦЕНА 11 на вулиці біля ЦДЮ (Центр дітей та юнацтва)

Ніч. Недалеко чутно звуки музики дискотеки. І цвіркунів. Жінки підходять та сідають на сходинки ЦДЮ. Важко дихають. Танцювальний марафон дався їм дуже нелегко.

Льоля: Пришиблена якась музика зараз. А танці? Надо підстрибувать два рази на секунду. Фух. Щас окочурюсь. Шо це за танці?

Натаха: *(не може нічого сказати, показує голову, що згодна).*

Льоля: І як та Зима стрибає свій концерт. Увесь! Як ужалена. І ще ж співать надо.

Натаха: *(зазирає у вікно на першому поверсі)* Так а ми? Підем? На її концерт? Отут буде. В актовій залі.

Льоля: Ти іздеваєшся, чи шо,

Натаха: Шо?

Льоля: *(мовчить)* Не буде ніякого концерту.

Натаха: Чьо?

Льоля: Шоб потом про неї весь город розговарював? Я лучче спалю цей Дом піонерів, чи як воно щас називається, к чертям собачім!

Натаха: ЦДЮ. Центр Дітей та юнацтва.

Льоля: Спасібо! Ти шо не почула? Я сказала, шо спалю його к едратій манані?

Натаха: *(сумно)* Та почула.

Льоля: А шо? Не віришь? А я спалю! Зуб даю! І сратільда ця шпрóтошна дрин з'їсть, і я ізвестной стану! Весь наш Зажопинськ буде тіки про мене і тріщать. Не про цю тухінду! Я буду сіять в кожній хаті! Я! Ніхто більше не буде на Новий год на йолку зvezду начіпірювать! Бо я буду залазить на каждую верхушку і сіять! Потому шо я - звезда! Я тоже хочу сіять! Я могу сіять! Як його спалить? Бензіном облить чі як?

Натаха: Та ти гля разошлася! Вспокойся!

Льоля бігає біля будівлі, ковиряє стіни пальцями, зазирає у вікна. Вигукує якісь незрозумілі слова.

Льоля: Штриперда!

До них підходить жінка в кофті з капюшоном.

Жінка: Я ізвіняюсь. У вас єсть зажигалка?

Льоля: *(в сторону Натахи)* Кстаті, зажигилка нада буде або спічкі. *(Жінці)* Нема.

Жінка: Я куплю, еслі што. Дорого.

Льоля: Нету!

Жінка: *(уходить)* Підорши.

Натаха: А-ну повтори!

Жінка: Підорши!

Натаха: *(придивляється)* Лерка? Кашлікова?!

Зима: *(повертається, скидає капюшон)* Наташа? Альонка? Боже! Девочки! Це ви! *(обіймає їх)* Сучечкі ви мої крашені! Як я рада вас бачити!

Льоля: Як так? Ти ж утром ще у Франкфурті була. Я в інстаграмі фотку бачіла. Ноги на чемодані.

Жінка: Та я ж його не веду. Там за мене копірайтер пише, мужик якийсь. І фотки вибирає.

Натаха: Та ти шо!

Жінка: Та ото ж. Девочки. Ви можете мені помоч?

Натаха: Можем, конешно.

Льоля: Шо сталося?

Зима: Та вот іменно! Нічо не сталося! Вобщє нічо! Одне теж саме! Одне теж саме! Каждый день! Поїзда, самолёти, машини, отелі. Тошнить уже. Світа білого не бачу! Не хочу завтра тут виступать! Не буду! Я спать хочу! Я не хочу спортом займатися! Я їсти хочу! Я секса хочу! Я уже даже не понімаю, в якому городі я виступаю! Європа, Америка, Львів - я їх даже не различаю! Ніде не буваю, ні з ким не бачусь. Одні тіки тренери, масажисти, візажисти, гітаристи. Я ж даже не знала, шо я дома буду виступать! Мені мама подзвонила сказала! А цей мудак сказав, продюсер мій, шо я не буду в мамі ночувать *(обіймає їх)*. А в готелі должна. Фоткі должны бути в інстаграм красиві. А в мамі дома не красіво. А раз у нас в городі нема готеля, то ночувать буду хрен зна де отсюда. Де красіво *(Плаче)*. А я до мамі хочу. Сирників хочу. На подушку свою лягти. Постери з Cool Girl побачити в кімнаті своїй. Не буду більше співать! Всьо! Точка! Спалю к чертям собачим цей Дом Піонерів, чи як воно зараз називається. І піду до мамі.

Льоля: ЦДЮ. Центр дітей та юнацтва.

Натаха: Та ну Лерчік. Тут же діти вчаться. Вижигають, танцюють, плетуть тут. Вишивають.

Льоля: Ну да. Шо вони тоді робитимуть.

Зима: Як нормальні люди будуть жить. Дома з сім'єю. З собакою! Я ж даже собаку не можу завести. Я завела. І що? Приїхала. А він мене не впізнав. Кусьнув. В Києві. Чи то не Київ був?

Натаха й Льоля переглядаються, спілкуються без слів, жестами.

Натаха: (жестами) Шо робить?
Льоля: (жестами) Не знаю.
Натаха: (жестами) Набухать її?
Льоля: (жестами) Класна ідея.
Натаха: (жестами) А коли вона засне, доведемо її додому.
Льоля: (жестами) Засне і шо?
Натаха: (жестами) Додому доведем.
Льоля: (жестами) Шо-шо?
Натаха: (вголос) Та кажу, набухаєм і до мами її одведем!

Поруч із жінками один з кущів встає й перетворюється на Санька в маскувальному костюмі куща.

Саньок: (емоційно жестикулює руками-гілками) Та заїбали вже! Ідіть додому всі! Бухать вони зобрались! Наташа! Ми ж домовились! В сім у тебе! Я ж сказав чорним по білому – тіки Ібрагімич вас відпускає – і я в сім прийду до тебе додому! Я прийшов, сижу, жду-жду, жду-жду! А тебе нема! Я ж волнуюсь!
Натаха: А як ти зайшов без ключа?
Льоля: А як ти нас тут знайшов?
Саньок: Як-як – хуяк!
Жінка: Гарний костюм.
Натаха: Е! Альо! Він – мій!
Саньок: Так! Всьо! Тихо! Кашлікова, Стеник, Пенькова! Бистро по домам! Одна за одною! Я всіх проведу. До дома.
Жінка: Так ми з одного дома всі.
Саньок: Так ото ж.

Саньок розгортає кожну за плечі та легенько підштовхує в бік дома. Натаху останню. Льоля й Зима крокують вперед, Саньок хапає Натаху за руку, розвертає до себе, цілує й теж підштовхує вперед.

СЦЕНА 12 в гаражі Борі

В гараж заходить Льоля. Вдягнена в довге пальто. В руках чіпси. Борис сидить на перегорнутому ящику. Чистить інструменти. Перед ним горизонтально стоїть телефон, він дивиться відео. Голосно сміється. Бачить Льолю, швидко витирає палець, вимикає відео, дивиться на Льолю, мовчить. Льоля простягає йому відкрити пачку чіпсів. Він відвертається. Льоля розв'язує пальто, показує стегно. Видно, що під пальто вона вдягнута тільки в еротичний комбінезон крупною сіткою на все тіло. Боря дивиться, знову відвертається. Мовчать.

Льоля: Ну хочеш, можеш мені ізменить з кимось.

Боря мовчить.

Льоля: Тіки не з Натахою.

Боря: От як раз з нею і хочу.Шоб тобі больно було шо капець.

Льоля: Ти сказав - і мені уже больно. Шо капець.

Боря бере одну чіпсіну.

Боря: Тоді з Толіком.

Льоля: З яким ще Толіком?

Боря: Який мене на мопеді підвозе з роботи.

Льоля: Фу. Ну і вкус у тебе.

Боря: *(оглядає Льолю)* І не кажи.

Льоля: Ну як хочеш. Тіки помни, шо я тебе все одно люблю.

Боря: Тобі шо каждый раз шоб мені оце сказать надо буде ворота знімать?

Льоля: Не. Я більше не буду. Я завтра їх пошукаю.

Боря: Не нада. Я знаю, де вони.

Льоля: Де?

Боря: Отут. В дирку між нашим і сусіднім гаражом запихнуті.

Льоля: А як ти найшов?

Боря: Мені Женька утром подзвонив сказав. Шевченко. Ну сусід Ілінічни. Ну той, шо в трусах на балконі курить. Сигарети вишневі. Он той балкон *(показує на балкон будинку навпроти)*.

Льоля: Стидоба яка.

Боря: Та чьо стидоба. Смішне відео. Дуже. Я ржав прям вголосіну.

Льоля: Яке відео?

Боря: Ну він зняв. Як ви з Наталією ворота знімаєте. Він прислав мені у вайбер.

Льоля: Відео? У вайбер? Тринда як стидно!

Боря: Ссилку. В чат.

Льоля: Ссилку?! В чат?!

Боря: Ссилку. На Ютуб. В чат нашої смени.

Льоля: Шо?!

Боря: І ссилку в Інстаграм.

Льоля: Бля!

Боря: Може і в Тік-ток, но це неточно. Мене там нема.

Льоля: *(скукожується, піднімає комірець пальта, ховає коліна в пальто, закриває очі руками)* Боже, який позор! Боря, прости мене! Який позор! З тебе тепер вся шахта буде ржать! Мужики як коні будуть ржать! Кожну смену в бані будуть труси твої прятать! *(Плаче)* Позоріще! А я так хотіла, щоб тобі всі завідували, а не сміялись! Щоб ти мною восхіщався, щоб я не стара баба була, а звезда! А тепер що буде...

Боря: А тепер ти і є супер-звезда! Ну в нашому городі так точно. Ну чо ти? Кіся! Яка ж ти стара! Ти сочна як персік! Я і ранше тобою восхіщався! А тепер так вобще! Мені тепер вся шахта завідує! Труси хіба шо на сувеніри будуть красти. Ні в кого такої жінчини немає! Унікальна!

Льоля: Та обична я! Миша сіра.

Боря: Ти шо! Ти чула, як ти - матюкаєшься? Миші так не можуть.

Льоля: Я?!

Боря: Ти! Ніхто так не може! Взрастючка. Худріло отморожене. "Я перечіпихуїлася об домкрат". Це ж надо такє на ходу придумувать!

Льоля: Обичні слова. Штриперда́.

Боря: Це шо ще таке?

Льоля: Сьодня сказала на Лерку. Це така, ну, яка дуже виделується.

Боря: Согласен. Така похожа на штриперду́! А я? Який я?

Льоля: Ти - краш. Мій краш.

Боря: Ця шо таке?

Льоля: Погуглиш потом.

Боря: Ого! Тебе і гугл вже знає? *(обіймає Льолю)* Йди сюда. Штриперда́ моя. Сідай. Подивимось. Там уже дві тищі триста п'ять просмотров. Моїх тіки штук сто.

Боря підкладає свою білу пайту Льолі під попу, садить поруч на перегорнутий ящик. Боря збирається увімкнути відео. Льолі соромно, дивиться крізь пальці. Боря нажимає паузу.

Боря: А про батька мого як скажеш?

Льоля: Ну.. він такий.. Золота людина! Надо в гості сходить.

Боря: Надо. Сходим.

Боря вмикає відео. Льолі соромно і цікаво одночасно. Боря весь час дивиться лише на Льолю. Їдять чіпси. Цілються.